

Rettevejledning

Economics of Banking

1. Der trækkes på stof fra Chapter 5 om lånekontrakten og Chapter 6 om kreditrationering. Låntagernes udbytte kan ikke umiddelbart observeres, og det er formodentlig temmelig dyrt at verificere en låntagers manglende betalingsevne. Hvis der benyttes standardkontrakt, er kontroludgifterne høje, og der vil være bagudbøjet udbud af kreditter.

Situationen ændres hvis bankerne får adgang til skattekontrollens oplysninger, idet det nu bliver muligt at observere låntagernes betalingsevne. Herved reduceres långivernes omkostninger til monitorering og eventuel tidligere opportunistisk adfærd hos låntagere falder væk, således at den udbuddet af kreditter vokser med lånerenten.

Såfremt denne udvej ikke kan bruges, må andre tiltag overvejes for at tilskynde låntagere til at betale tilbage, den oplagte mulighed vil her være at knytte fremtidige kreditter til fortidig adfærd.

2. Pensumgrundlaget kan findes i Chapter 15 om indskydergaranti. Det bør nævnes at indskydergarantien set fra bankens synspunkt kan opfattes som en option og dens værdi derfor findes som optionsværdien. På den anden side har der et moral hazard problem indbygget i indskydergarantien, og i en passende formulering er en betaling, som modsvarer gennemsnitlig udgift, uforenelig med bankernes profitmaximerende adfærd. De krav til ordningen, som er angivet i opgaven, kan således næppe opfyldes ved en sædvanlig finansiering af indskydergarantien, og det kan overvejes at finansiere den gennem en skat, der opkræves ikke kun af banker og indskydere, men også af investorer, der ikke benytter bankerne.

Det kan argumenteres, at store banker skal betale forholdsmæssigt mere end små banker, idet de små banker vil kunne sælges til andre banker, som kan fortsætte driften uden store tab, mens der for store banker ikke vil være købere med disse muligheder, således at de må likvideres med større tab til følge.

3. Vi har her et moral hazard problem af typen beskrevet i Chapter 1 og Chapter 6. Da banken ikke kan kontrollere låntagers dispositioner, vil låntager kunne vælge den investering, som giver størst forventet afkast, og det vil tilskynde til en mere risikobetonet adfærd end ønskeligt, hvis låntager ikke kan stilles til regnskab for tabet i tilfælde af at investeringen mislykkes. Når banken sætter udlånsrenten højt, vil meget risikable investeringer derfor blive mere fordelagtige for låntager end de mere forsigtige investeringer. Banken skal på den anden side kunne betale sine fundingomkostninger, så renten kan ikke sættes for lavt, og dette vil i sidste ende kunne forhindre at der afsluttes lånekontrakter.

En låneaftale hvor investeringens afkast, som kan observeres, deles mellem låntager og långiver, kan reducere problemet, idet låntagers gevinst af de meget høje afkast nu reduceres, således at låntager oftere vil være tilskyndet til at vælge mindre risikable investeringer.